

BAND OF BROTHERS

RÖSTER OM KOMPANIET OCH VÅRT HALVÅR I JWAYYA

Vad var det egentligen som gjorde tiden i Jwayya så speciell? Och vad innebar halvåret på Swed Eng Coy 106 L för vår personliga utveckling? Här är några röster om vår tid på "kullen":

LARS ANDERSSON, vaktsoldat och hundförare:

Första FN-medaljen var en mycket speciell känsla med stolthet som man inte glömmer och jag tror vi alla kände samma sak. Jag rekande över till 108 L, som inte alls kan jämföras med avseende på samhörighet, puts och studs, professionellt och tydligt ledarskap. Gjorde sedan JK01, som var en helt annan mission med livet som insats i Sarajevo, och sedan BA02 som gruppchef pansarskytte. Summa summarum så tror jag att 106 L formade mig som människa på ett positivt sätt och blev en mera självsäker och driven person än vad jag hade varit tidigare i den skyddande tillvaron man hade i Sverige. Med kommande missioner stärkte det min personlighet och har mycket nytta av den i mitt arbete och karriär.

BERTIL ASKLUND, signalist:

På senare tid har jag funderat en del över vad vi gjorde därnere. Egentligen var det fantastiskt det vi gjorde. Vi røjde minor, byggde vägar, fotbollsplaner, hjälpte lokalbefolkningen och var områdets sjukstuga. Vi gjorde verkligen skillnad, mer skillnad än många andra därnere.

MARTIN BREDBERG, vagnchef APC:

Ett av de beslut i livet som jag är mest nöjd med är att göra FN-tjänst. Att jag dessutom hade den stora turen att hamna i Jwayya 1991 tillsammans med er är rena lottovinsten. Jag har sagt det förut; SEC 106 L utgjordes av den finaste samling människor jag någonsin mött – jag hade gärna tagit vilken tjänst som helst i det gänget.

STEFAN LARSSON, lastmaskingruppchef:

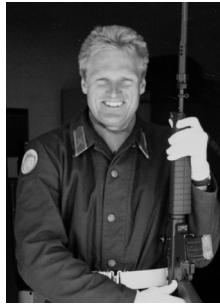
Jag trivdes väldigt bra i Libanon, kamratskapen på kullen (även om jag spenderade minst en tredjedel av en annan kulle/Falkehöyden) och uppgiften vi var satta att göra. Och vi gjorde skillnad. Jag är väldigt tacksam för tiden på 106 L, och ödmjuk över att det vi hemma tar förgivet får andra i andra länder kämpa för. Vatten i en kran eller ljus genom att slå på en brytare. Enkla saker hemma men absolut inte överallt.

THOBIA LIGNEMAN, ställföreträdande kvartermästare:

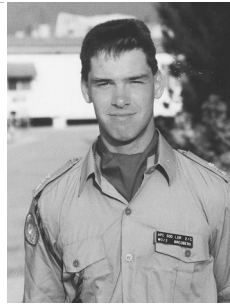
Jag är oerhört stolt över att ha varit en del av detta kompani och den känslan har bara blivit starkare och starkare under den tid jag jobbat med

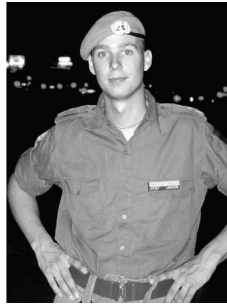
Lars Andersson

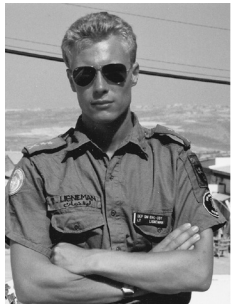
Bertil Askund

Martin Bredberg

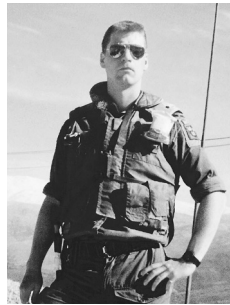
Stefan Larsson

Tobias Ligneman

Fredrik Nord

Joakim Pohlman

Fredrick Thörnqvist

den här boken och genom den kontakt vi haft med varandra på Facebook. Ni är för evigt mitt Band of brothers.

FREDRIK NORD, chef för ingenjörplutonen:

Jag kan lätt säga att det var den bästa upplevelsen under mina 40 år i Försvarsmakten. Det är helt otroligt, att kompaniet höll ihop och att den kompaniandan finns kvar än i dag även om vi var delade i flera veckor. Vi var fortfarande ett kompani men som tjänstgjorde på två platser i Mellanöstern. Vi var ett bra lag. Ingenting var bättre än att komma tillbaka till kompaniet efter Kuwait. Det välkommandet glömmer jag aldrig. Vi håller ihop, för alltid!

JOAKIM POHLMAN, trossgruppchef:

Tiden i Jwayya i början på 90-talet räknar jag som en av mina bästa tider i livet. Att som 21-åring få komma i väg till Libanon som gruppchef med det ansvar det innebar har format resten av mitt liv. Ett flertal som man var med där har varit goda vänner sedan dess. Jag gjorde även 110 L och KS01. Men ingen mission har gjort så stort avtryck i mitt liv. Kan bero på att vi levde som ett enskilt kompani, kan bero på att vi hade en speciell chef eller alla gaslarm. Men troligen för att det var sådana fina människor som man delade tiden med.

FREDRICK (FRIPPE) THÖRNQVIST, ingenjörsoldat/minklarerare:

Jag var egentligen uttagen till beredskapskompaniet B064, som var tänkt att åka till Nagorno-Karabach, och hade skrivit på ett papper att vi var garanterade att få åka till Libanon om vi inte kom iväg. Halva gänget fick åka på 104:an och andra halvan på 106:an. Några hamnade på vaktpluton och jag blev, av någon anledning, den enda på ingenjörpluton. Det här var min första mission, så allt var intressant. Vill påstå att det har gett mig något enormt och format mig mycket.